

РЕШЕНИЕ

№ 3469

гр. София, 22.05.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в публично заседание на 16.05.2017 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2291** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 85 от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба от А. М. М., гражданин на Н. Република Б., като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е решение № УП-ОК-16/20.01.2017 г. на интервюиращ орган в Държавната агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Закона за убежището и бежанците е отхвърлена като явно неоснователна молбата на А. М. М. за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Излагат се доводи за постановяване на решението при съществено противоречие на административно производствените правила – основание за оспорване по чл. 146, т. 3 от АПК. Претендира се отмяната на решение № УП-ОК-16/20.01.2017 г. на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при МС.

Ответникът – интервюиращ орган в Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет в представени по делото писмени бележки изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 на законосъобразността на оспорения административен акт и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 3 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

С молба, рег. № 105450-7979/23.11.2016 г., подадена чрез дирекция „Миграция“ до Държавната агенция за бежанците А. М. М., гражданин на Н. Република Б. е поискал

предоставяне на международна закрила в Република Б.. От събраните по делото доказателства не се установява регистрацията на чужденеца да е била осъществена на основание подадената молба от 23.11.2016 г. От събраните по делото доказателства се установява, че чужденецът е подал втора молба за предоставяне на международна закрила рег. № 46/09.01.2017 г. (подадена в Държавната агенция за бежанците), като въз основа на тази молба чужденецът е регистриран с регистрационен лист № УП 19494/10.01.2017 г. Самоличността на чужденеца е установена с декларация на основание чл. 30, т. 3 от Закона за убежището и бежанците от 10.01.2017 г. С чужденеца е било проведено интервю, за което е съставен протокол от проведено интервю № УП 19494/10.01.2017 г. С обжалваното в производството пред настоящата инстанция решение на интервюиращ орган в Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет е отхвърлена молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца. В мотивите си решаващият административен орган е приел, че по отношение на молителя не са налице условията за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 и 9 и хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, 6 и 8 от Закона за убежището и бежанците. Молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е отхвърлена като явно неоснователна на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Закона за убежището и бежанците.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Видно от отбелязването върху решението, същото е връчено на жалбоподателя лично, срещу подпис на 23.02.2017 г., жалбата е подадена чрез административния орган на 02.03.2017 г., в съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК, в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците, подадена е от надлежна страна по чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците и е допустима. По същество, същата е основателна по следните съображения:

С оспореното решение, на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Закона за убежището и бежанците, е отхвърлена като явно неоснователна молбата на А. М. М. за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, като решението е издадено от интервюиращ орган от Държавната агенция за бежанците. С оглед на представените по делото доказателства и като съобрази приложимите разпоредби от Закона за убежището и бежанците съдът прави изводи за нищожност на обжалвания административен акт, като издаден от некомпетентен орган.

Съгласно чл. 59, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците молбата за предоставяне на статут може да бъде в устна, писмена или друга форма, като при необходимост се осигурява преводач или тълковник. Молбата, която не е писмена, се записва от съответното длъжностно лице и се подписва или заверява по друг начин от молителя и от преводача, съответно тълковника. В процесния случай, видно от представените по делото доказателства от страна на А. М. М., гражданин на Н. Република Б., на 23.11.2016 г. в дирекция „Миграция“ е подадена молба за предоставяне на статут. Това е датата, която следва да се приеме за дата на подаване от страна на чужденеца на молба за предоставяне на международна закрила по Закона за убежището и бежанците. Съгласно чл. 61, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците чужденецът, подал молба за предоставяне на международна закрила, се регистрира в Държавната агенция за бежанците и му се открива лично дело. Регистрацията се извършва не по-късно от три работни дни след подаването на молбата, освен като се прилага срокът по чл. 58, ал. 4. В процесния случай от събраните по делото доказателства се обуславя приложимостта на чл. 58, ал. 4, доколкото молбата за предоставяне на

международна закрила е била подадена пред дирекция „Миграция“. Съгласно чл. 58, ал. 4 от Закона за убежището и бежанците, когато молбата по ал. 3 е направена пред друг държавен орган той е длъжен за я изпрати незабавно на Държавната агенция за бежанците, която извършва регистрацията по чл. 61, ал. 2 не по-късно от 6 работни дни от първоначалното подаване на молбата. Съотнасянето на посочените правни норми, предвид обстоятелството на подаване на молбата за международна закрила от чужденеца на 23.11.2016 г. предполага, че Държавната агенция за бежанците е следвало да извърши регистрацията на чужденеца не по-късно от 6 работни дни от 23 ноември 2016 г. или на 01 декември 2016 г., което обстоятелство не е било осъществено (молбата на чужденеца не е била регистрирана в посочения срок). Анализът на посочената разпоредба предполага безусловно задължение, неусловно от каквито и да било предпоставки за предприемане на действия от страна на служители от Държавната агенция за бежанците за регистрирането на чужденеца. Дори при самото регистриране на чужденеца съгласно чл. 63, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците Държавната агенция за бежанците снима данни за имената, гражданството, датата и мястото на раждане, пола, семейното положение и родствениите връзки, документите за самоличност и други документи на чужденците. Следователно, в процесния случай служителите от администрацията на Държавната агенция за бежанците е следвало да предприемат съответните действия за регистрация на молителя с подаването на молба от негова страна до 01 декември 2016 г. Производството по регистрация на чужденеца, подал молба за особена закрила е регламентирано в глава VI от Закона за убежището и бежанците – „Производство“, като други специфични разпоредби по отношение на регистрирането на чужденците, подали молба за особена закрила не се съдържат. Следователно, следва извода за приложимост на посочените разпоредби, както по отношение на подаването на първоначална молба за особена закрила, така и при подаването на последваща молба за предоставяне на особена закрила. В процесния случай, видно от представените по делото доказателства от страна на молителя не е налице последваща молба за закрила, която е последваща такава по смисъла на § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на Закона за убежището и бежанците. В процесния случай е образувана и проведена ускорена процедура в производството по общия ред, като съгласно чл. 70, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците при наличие на основания по чл. 13, ал. 1 в срок от 10 дни от регистрацията на чужденеца интервюиращият орган може да приложи ускорена процедура в производството по общия ред, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна. Приложимостта на посочената норма предполага приложимостта на ускорената процедура само в ограничен срок – в срок от 10 дни от регистрацията на чужденеца. В процесния случай от събраните по делото доказателства не се установява възможността за приложимост на чл. 70, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците, с оглед на неспазването на срока за регистрация на молбата, подадена на 23.11.2016 г. Както се посочи, по-горе в мотивите на това съдебно решение, регистрацията на чужденеца в Държавната агенция за бежанците е следвало да бъде извършена до 01 декември 2016 г., следователно провеждането на ускорена процедура в производството по общия ред е било ограничено като възможно до 15 декември 2016 г., с оглед нормата на чл. 70, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците. В процесния случай провеждането на ускорената процедура в общото производство е приключило на 20.01.2017 г. с обжалването в производството пред тази съдебна инстанция решение на административния орган. При съобразяването на

неприложимостта на чл. 70, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците, при съобразяването на обстоятелството, че регистрацията на чужденеца е следвало да бъде извършена до 01.12.2016 г., интервюиращият орган не е имал възможността да се произнесе с обжалваното в производството пред тази съдебна инстанция решение, доколкото не са налице предпоставките за приложимост на чл. 70, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците. Следователно, след като не е взел решението по чл. 70, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците в определения за това срок, компетентният орган е следвало да проведе производство по общия ред, което производство да завърши с решение на компетентния за това орган, а именно председателя на Държавната агенция за бежанците, който е различен от органа, който приключва ускорената процедура в общото производство. С оглед направените изводи, следва да се приеме, че в процесния случай производството е следвало да приключи не с решение на интервюиращия орган по чл. 70, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците, а е следвало да приключи с решение на компетентния за това орган по чл. 75, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците, а именно с решение на председателя на Държавната агенция за бежанците. В процесния случай не се обуславят предпоставки и не се съдържат обстоятелства за приложимост на чл. 68, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците. Не може да се приеме за обоснован извода, че неспазването на срока за регистрация на чужденеца в Държавната агенция за бежанците по чл. 61, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците не се отразява на спазването на срока по чл. 70, ал. 1 от закона. Предпоставките за прилагане на ускорената процедура в производството по общия ред са посочени в чл. 70, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците, като същите се свързани не само с наличие на някое от основанията, посочени в чл. 13, ал. 1 от закона, но предполагат също така да не са налице условията по чл. 8, ал. 1 и 9, съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8. Действително, за молителя съществува възможността да оспори бездействието на административния орган да бъде извършена регистрация по реда на чл. 257 от АПК, но това е обстоятелство, което не отрича така направените изводи.

<apis://norm|40172|8|8|/apis://norm|40172|8|9|/apis://norm|40172|8|8|/apis://norm|40172|8|9|/>Настоящата съдебна инстанция съобразява различията, съществуващи по отношение на провеждането на ускорената процедура в производството по общия ред и на самото производство по общия ред, доколкото същите съдържат различни правила, решенията, с които приключват се издават от различни административни органи. Именно с оглед на тези обстоятелства, настоящата съдебна инстанция не би могла да направи правни изводи по отношение на обстоятелствата дали по отношение на чужденеца са налице предпоставките за предоставяне на международна закрила – с оглед на правилата, които следва да се прилагат от административния орган при разглеждане на молбата за предоставяне на международна закрила при провеждането на производството по общия ред. Не би могъл да се приеме за основателен извода, че неспазването на срока за регистрация на чужденеца в Държавната агенция за бежанците представлява възможност на административния орган да продължи предвидения 10-дневен срок за произнасяне по реда на чл. 70, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците, при липсата на предвидена законова възможност за това. Предвиденият в чл. 70, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците 10-дневен срок несъмнено предполага спазването на срока по чл. 61, ал. 2, изречение второ, доколкото и законът урежда обстоятелствата по начина и в сроковете, в които същите трябва да бъдат осъществени. При съобразяване на това обстоятелство законът не би

могъл да съдържа и отделна правна норма относно неспазването на срока по чл. 70, ал. 1, по-конкретно относно датата, от която същият следва да започва, доколкото несъмнено се предполага спазването на сроковете от страна на съответната администрация. От друга страна, провеждането на ускорената процедура в общото производство предполага несъмнено и по-кратки срокове, поради което не би могъл да се обоснове извода, че срокът по чл. 70, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците започва да се брои от датата, определена от самия административен орган, а именно, от която дата административният орган по своя преценка приеме, че би могъл да осъществи регистрацията на чужденеца. За административния орган съществува определено задължение за спазването на срока по чл. 61, ал. 2, изречение второ от Закона за убежището и бежанците. Съгласно чл. 3, ал. 1 от Закона за нормативните актове законът е нормативен акт, който урежда първично или въз основа на Конституцията, обществени отношения, които се поддават на трайна уредба, според предмета или субектите в един или няколко института на правото или техни подразделения. Принципът е, че законът регламентира нормалното протичане на обществените отношения и въвежда задължение за спазването на нормите, които съдържа. Приемането на възможен на извода, че срокът по чл. 70, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците започва да тече от датата на регистрацията на чужденеца, независимо от обстоятелството, че същата не е извършена в срока по чл. 61, ал. 2, изречение второ от Закона за убежището и бежанците би означавало нарушение на един от основните принципи в административния процес, а именно принципа на законност, съгласно който субектите на административния процес са длъжни да упражняват своите права и свободи, без да вредят на държавата и обществото и на правата, свободите (чл. 4, ал. 3 от АПК). Съотнесен към процесния случай нарушаването на този принцип би лишило молителя от възможността за разглеждане на неговата молба в производството по общия ред, при условие, че не са налице предпоставките за приложимостта на ускорената процедура в общото производство. В тази връзка настоящата съдебна инстанция не би могла да вземе становище и по отношение на оплакванията, съдържащи се в тази насока както в жалбата, така и в представените по делото писмени бележки от процесуалния представител на ответника по спора.

Неоснователно е оплакването, съдържащо се в жалбата за нарушение на §5 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за убежището и бежанците. Съдът намира, че подобно нарушение не се явява релевантно в настоящата процедура, респ. не е от естество да доведе до незаконосъобразност на обжалваното решение. В тази насока следва да се отчете, че нормата на § 5 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за убежището и бежанците има за цел да уреди въпроса къде се провеждат производствата по Глава шеста, раздели Ia и II от Закона за убежището и бежанците преди откриването на транзитни центрове, но тя не създава императивна забрана за провеждане на интервюта на места, различни от транзитните центрове след тяхното откриване. Независимо от това дали интервюто е проведено на територията на регистрационно-приемателен център при Държавната агенция за бежанците или на територията на СДВНЧ - Б., това не обуславя незаконосъобразност на издаденото в производството решение, след като е безспорно установено, че интервюто е проведено от интервюиращ орган в регистрационно-приемателен център в [населено място], определен от

председателя на Държавната агенция за бежанците на основание чл. 48, ал. 1, т. 10 от Закона за убежището и бежанците за интервюиращ орган, който орган има правомощието да провежда ускореното производство по реда на Глава шеста, раздел II от Закона за убежището и бежанците. Посоченото процесуално нарушение не съставлява основание и не се отразява на законосъобразността на обжалваното решение. Настоящата съдена инстанция определя като неоснователно оплакването, съдържащо се в жалбата, че провеждането на интервюто в специалния дом за временно задържане на чужденци не давало възможност на търсещия закрила да изпълни задължението си съгласно чл. 4, параграф 1 от Директива 2011/95/ЕС, а именно да представи във възможно най-кратък срок всички необходими елементи в подкрепа на молбата си за международна закрила. От представените по делото доказателства, включително от проведените интервюта се установява обстоятелството, че на чужденеца не е било нарушено правото да представи, както и да поиска събирането на всички доказателства в подкрепа на бежанската си история. Настоящата съдебна инстанция съобразява и обстоятелството, че Законът за убежището и бежанците не предвижда провеждането по различен начин на интервюто с чужденеца, подал молба за международна закрила в зависимост от обстоятелството дали същият се намира в регистрационно-приемателен център или пък в специален дом за временно настаняване на чужденци. Процедурата по провеждането на интервю с кандидата, подал молба за международна закрила е регламентирана в глава VI, раздел I от Закона за убежището и бежанците, като съдържащите се в този раздел норми са еднакво приложими независимо от това дали интервюто се провежда с чужденец, намиращ се в регистрационно-приемателен център или пък в специален дом за временно настаняване на чужденци. Неоснователно е оплакването, съдържащо се в жалбата, че по време на проведеното интервю в административното производство на молителя не бил осигурен превод на разбираем от него език. От представения като доказателство по спора протокол от проведено интервю рег. № У./10.01.2017 г. по несъмнен начин се установява обстоятелството, че е бил осигурен превод на чужденеца от езика бенгали.

С оглед обстоятелството, че актът е нищожен поради некомпетентност и освен това естеството му не позволява решаването на въпроса по същество, съдът следва да изпрати преписката на съответния компетентен административен орган - председателят на Държавната агенция за бежанците със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, съдържащи се в мотивите на постановеното решение. Представеният като доказателство по спора протокол от проведено интервю е подписан, както от преводача от английски език, така и от преводача от езика бенгали.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 172, ал. 2, предложение първо от АПК, вр. чл. 173, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА нищожността на решение № УП-ОК16/20.01.2017 г. на интервюиращ орган в Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което на основание чл. 70, ал. 1, вр. чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Закона за убежището и бежанците е отхвърлена като явно неоснователна молбата на А. М. М., гражданин на Н. Република Б. за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

ИЗПРАЩА ПРЕПИСКАТА на компетентния административен орган – председателя на Държавната агенция за бежанците за разглеждане и произнасяне по посочената молба, в производство по общия ред.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: